

Ja til kirkelig registrering

Jon Kvalbein, DagenMagazinet 5. juni 2009

Nei, det foreligger intet forslag om at Norsk Luthersk Misjonssamband (NLM) skal omformes til et kirkesamfunn! Rådsmøtet 2007 tilrådte med stort flertall at NLM fortsatt bør være en selvstendig og uavhengig misjonsorganisasjon med basis i Skriften og den evangelisk-lutherske bekjennelse. Rådsmøtet tilrådte at NLM ikke bør bli et eget trossamfunn, men gi rom for misjonsvenner som deler NLMs basis og målsetting uansett kirketilhørighet. Men rådsmøtet gikk positivt inn for å gi misjonsvenner som er utmeldt av Den norske kirke (Dnk) en mulighet for en kirkerettslig tilhørighet i NLM - tilpasset vår organisasjon. Det er dette hovedstyret ber sommerens generalforsamling å ta stilling til, verken mer eller mindre.

At det er uenighet om et slikt spørsmål, bør ikke forurolige noen. Det dreier seg om et organisatorisk spørsmål der vi har frihet til å ha ulike syn, uten å svikte verken bibeltroskap eller "lekmannslinja". Jeg støtter hovedstyrets tilråding om å si ja til en slik registrering. Vårt kall er å drive misjon på bibelsk grunn uten å la oss distrahere av hva som skjer i kirken for øvrig. De fleste misjonsvenner vil fortsatt hevde dette. De ønsker å stå i Dnk og bruke den kontaktmuligheten dette gir til å forkynne og vitne om Bibelens Kristus.

Læreoppløsningen i Dnk gir grunn til bekymring. Vår folkekirke bygger i praksis på den kirketenkning at alle døpte er fullverdige medlemmer av kirken, uansett hva de tror og hvordan de lever. Kirkemøtet i 2007 satte Skriften til side som lærenorm i et spørsmål som dreier det seg om bibelsyn og frelse. NLMs utfordring er nå: Hvordan skal vi forholde oss til dem som av samvittighetsgrunner melder seg ut av Dnk, men som fortsatt ønsker å være med i NLMs vanlige forsamlinger og foreninger?

Å si at de bør stå utenfor ethvert kirkesamfunn, er ikke uproblematisk. Om den sanne kirke er usynlig, er troen ingen privatsak. Kirken har en ytre side. Medlemskap i et kirkesamfunn er også en form for vitnesbyrd. Dessuten: Står jeg utenfor ethvert kirkesamfunn, blir jeg i statens statistikk registrert sammen med ateister og andre som står utenfor enhver religion. Om alle kristne skulle velge en slik løsning, vil det gi et underlig inntrykk.

Vi snakker om misjonsvenner som regner NLM som sitt åndelige hjem og ønsker å tjene misjonens Herre i eksisterende misjonsforsamlinger og foreninger. Skal de bes om å søke medlemskap i et frikirkesamfunn der de ikke vil være aktive? Ønsker disse frikirkene slike passive medlemmer? Er det ikke da bedre å tilby en form for registrert kirkelig tilknytning i regi av NLM?

NLM bør på ethvert sted til enhver tid finne frem til ordninger som tjener vårt misjonskall best. Pionerarbeid i andre land fører ofte til etablering av frikirker. I noen land likner våre samarbeidskirker frie folkekirker. I Norge har vi ut fra våre spesielle historiske forutsetninger valgt å være en fri og lekmannsorganisasjon. Å etablere en kirkelig registrering nå kan betraktes som en tjenlig tilpasning av vår struktur til et kirkelig landskap som har forandret seg mye siden Ludvig Hope utga "Kyrkja og Guds folk" (1923).

Ytremisjonsarbeidet trenger ikke å lide fordi om noen misjonsvenner lar seg kirkelig registrere. Lov om trossamfunn setter få krav. Den informasjonen som myndighetene ber om, krever ikke mye arbeid. De registrerte er med i de vanlige forsamlinger og foreninger. Nattverd, dåp og opplæring skjer der allerede. Om NLM skulle bli bedt om å medvirke ved begravelser i større grad enn i dag, bør slike anledninger betraktes som positive muligheter til forkynnelse og sjelesorg.

Ikke få unge finner det unaturlig å stå som medlem i en folkekirke, samtidig som de har sitt åndelige hjem i en misjonsforsamling i NLM. Det åndelige fellesskap må bygge på Bibel og bekjennelse. Misjonskallet samler oss. Om noen lar seg kirkelig registrere i NLM, bør dette ikke ha negative virkninger for organisasjonen dersom vi respekterer hverandres valg.